



■ † Πέμπτη τῆς Ἀναλήψεως

Ὁ ἄλλος κόσμος δὲν εἶναι «ἄλλου»* Γεύση Οὐράνιας Ζωῆς

Μετὰ τὴν Ἀνάληψη, σταματᾶμε πλὴ-
τον νὰ ψάλλουμε στὶς Ἀκολουθίες μας
τὰ ἀναστάσιμα τροπάρια.

Καὶ ὅμως, ἡ Ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως
δὲν σηματοδοτεῖ τὸ τέλος τῆς Πασχα-
λινῆς περιόδου.

Ἡ Πασχαλινὴ περίοδος διαρκεῖ πε-
νήντα ἡμέρες μετὰ τὸ Πάσχα καὶ τε-
λειώνει τὴν Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς,
ἢ μᾶλλον μὲ τὴν ἀπόδοση τῆς Ἑορτῆς,
μετὰ δηλαδὴ ἀπὸ ὀκτῶ ἡμέρες, οἱ ὁποῖες
μαζὶ μὲ τὴν Κυριακὴ ἀποτελοῦν μία καὶ μόνη ἡμέρα.



Ὁ Κύριος δὲν θέλησε νὰ ἀναληφθεῖ στοὺς Οὐρανούς καὶ νὰ στείλει
τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἀμέσως μετὰ τὴν Ἀνάστασή Του· ἐν τῇ σοφίᾳ Του,
γιὰ νὰ πείσει καλύτερα τοὺς Ἀποστόλους γιὰ τὴν Ἀνάστασή Του καὶ
νὰ τοὺς «συνηθίσει» στὴν νέα Του ιδιότητα ὡς ἀναστημένον, κανόνισε
τὰ πράγματα ἀλλιῶς, καὶ ἔτσι ἡ Ἀνάληψή Του καθὼς καὶ ἡ ἔκχυση τοῦ
Ἁγίου Πνεύματος στοὺς ἀνθρώπους, ἀποτελέσμα τοῦ ὅτι ἐκάθισε ἐν δε-
ξιᾷ τοῦ Πατρὸς, ἀπέχει κάποιες ἡμέρες ἀπὸ τὴν Ἀνάσταση: σαράντα
ἡμέρες γιὰ τὴν Ἀνάληψη, πενήντα γιὰ τὴν Ἑλευση τοῦ Ἁγίου Πνεύμα-

τος. **Η** λειτουργική μας ζωή ακολουθεῖ τὰ βήματα αὐτὰ τοῦ μυστηρίου τῆς σωτηρίας μας. **Κ**ατὰ μία προσφιλή ἔκφραση τοῦ Ἁγίου Εἰρηναίου Ἐπισκόπου Λουγδούνου, ὁ ἀναστάς Κύριος θέλει, κατὰ κάποιον τρόπο, νὰ συνηθίσει καὶ ἐμᾶς, σιγὰ σιγὰ, στὴν ιδιότητά Του ὡς Ἀναστάντος.

Αφοῦ, λοιπόν, ἀνῆλθε στους Οὐρανοὺς, «ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς». **Τ**ί σημαίνει αὐτό; **Σ**ημαίνει ὅτι καὶ ἡ ἀνθρώπινη φύση τοῦ Χριστοῦ ἐνδύθηκε ὅλη τὴν δόξα, ὅλη τὴν θεία δύναμη, ὅλη τὴν ἐξουσία τοῦ Κυρίου Οὐρανοῦ καὶ γῆς, ποὺ λαμβάνει ἀπὸ τὸν Πατέρα Του. **Η** ἀνθρώπινη φύση τοῦ Χριστοῦ δοξάσθηκε, πληρώθηκε ἀπὸ τὴν ἀκτινοβολία τῆς θείας φύσεως, ἀπὸ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ, τὴν δόξα ποὺ ὁ Μονογενὴς Υἱός, ὡς πρὸς τὴν θεία φύση Του, δεχόταν προαιωνίως ἀπὸ τὸν Πατέρα Του, πρὶν ἀκόμη ἀπὸ τὴν δημιουργία τοῦ κόσμου· αὐτὴ ἡ θεία φύση, τώρα, μεταμορφώνει τὴν ἴδια τὴν ἀνθρώπινη φύση Του, ποὺ τώρα πιά δὲν εἶναι θνητὴ καὶ παθητὴ, ἀλλὰ ὄντως θεωμένη. **Α**ὐτὸ γίνεται διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ταυτόχρονα ὅμως παραμένει ἀνθρώπινη φύση, σὰν τὸ σίδηρο τὸ πυρωμένο στὴν φωτιά, ποὺ ὡστόσο δὲν παύει νὰ παραμένει σίδηρο.

* * *

Ἴσως κάποιοι θὰ ρωτήσουν: «**Α**λλὰ τώρα ὁ Χριστὸς μὲ τὴν ἀναστημένη ἀνθρώπινη φύση Του ποῦ βρίσκεται;». **Δ**ύσκολη ἡ ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα αὐτό, διότι δὲν ἔχουμε ἐμπειρία παρὰ μόνο τῶν πραγμάτων ποὺ ἀνήκουν στὸν χῶρο καὶ στὸν χρόνο, πραγμάτων ποὺ ἐμπίπτουν στὰ ὄρια τοῦ χωροχρόνου, καὶ δὲν διαθέτουμε λέξεις, γιὰ νὰ ἐκφράσουμε ἐπαρκῶς ὅ,τι ἀφορᾷ πραγματικότητες ποὺ ὑφίστανται ἔξω ἀπὸ τὰ ὄρια αὐτά, ἔτσι ὅπως τὰ γνωρίζουμε.

Θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε τὸ ἐξῆς: ὁ ἀναστάς Κύριος, μὲ τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα Του, δὲν βρίσκεται σὲ κάποιον σημεῖο τοῦ χώρου (κάποιον ἀπομακρυσμένο πλανήτη ἢ «στὰ νέφη τοῦ οὐρανοῦ» μὲ τὴν στενὴ ἔννοια τοῦ ὄρου).

Εἶναι σὲ αὐτὸ ποὺ ἡ Παράδοση ὀνομάζει «Οὐρανό», ἐννοώντας τὸν θεῖο κόσμο ποὺ δὲν εἶναι κόσμος ἄυλος (ὅπως ὁ κόσμος τῶν «ἰδεῶν» τοῦ Πλάτωνος), διότι περιέχει καὶ τὸν Θεό, καὶ τοὺς Ἀγγέλους, καὶ τὶς ψυχὲς τῶν κεκοιμημένων καὶ κάποιους Ἁγίους ποὺ βρίσκονται ἐκεῖ μὲ τὸ δοξασμένο σῶμα τους (ὁ Χριστὸς, ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, ὁ Προφήτης Ἡλίας...), ὑπερβαίνει ὅμως τὸν ὑλικό μας κόσμο, ποὺ ὑπόκειται στὰ ὄρια τοῦ χώρου καὶ τοῦ χρόνου.

Ο «Οὐρανός» αὐτὸς εἶναι κάτι διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ δικό μας σύμπαν, τὸ μὴ μεταμορφωμένο, δὲν εἶναι ὅμως «ἀλλοῦ», «μακριὰ ἀπὸ μᾶς»· εἶναι ἀπολύτως πραγματικός, ὄχι ὅμως «τοποθετημένος» κατὰ τὸν τρόπο τῶν μὴ μεταμορφωμένων ὑλικῶν πραγματικότητων.

Μπορούμε νὰ τὸν προσεγγίσουμε, νὰ διεισδύσουμε ἐκεῖ καὶ νὰ τὸν «ἀγγίξουμε» κατὰ κάποιον τρόπο μὲ τὶς ἐσωτερικὲς πνευματικὲς μας κινήσεις, μὲ τὴν πίστη μας, τὴν μετάνοια καὶ τὴν ἀγάπη μας.

Νὰ ἀγγίξουμε τὸν Θεό; **Ν**αί, τὸν Χριστὸ στὴν ἐνδοξη θεανδρικότητα Του, καθὼς καὶ τοὺς Ἁγίους, τὰ Μέλη τοῦ Σώματός Του, πού εἶναι κοντὰ σὲ κάθε «συντετριμμένη καρδιά», κατὰ τὸν πεντηκοστὸ Ψαλμὸ.

* * *

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, στὶς Ἐπιστολές του, δηλώνει ὅτι διὰ τοῦ Βαπτίσματος, ἔχουμε πεθάνει γιὰ τὴν ἁμαρτία καὶ ἔχουμε συναναστηθεῖ μαζί μὲ τὸν Χριστό, καὶ ὅτι ὁ θεὸς μᾶς ἐκάθισε μαζί Του στοὺς Οὐρανοὺς: **«Ὁ** δὲ Θεὸς πλούσιος ὢν ἐν ἐλέει, διὰ τὴν πολλὴν ἀγάπην Αὐτοῦ ἦν ἡγάπησεν ἡμᾶς, καὶ ὄντας ἡμᾶς νεκροὺς τοῖς παραπτώμασι συνεζωοποίησε τῷ Χριστῷ· χάριτί ἐστε σεσωσμένοι· καὶ συνήγειρε καὶ συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανοῖς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Εφ. β' 4-6).

Ὁ Ἀπόστολος ὑπαινίσσεται ἐδῶ ἓνα δογματικὸ θέμα, σίγουρα δυσπρόσιτο, ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως οὐσιαστικὸ γιὰ τὴν Πίστη μας. **Ὁ** Χριστὸς πράγματι προσέλαβε τὴν ἀνθρώπινη φύση, ὁ Χριστὸς ἔγινε ἄνθρωπος σὰν καὶ ἐμᾶς. **Π**αραμένοντας ἀπολύτως ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ δεύτερο Πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, εὐδόκησε νὰ προσλάβει τὴν φύση μας.

Ἄν προσέλαβε ὅμως μία φύση, θὰ λέγαμε, *ἀτομική*, μὲ τὴν στενὴ ἐννοια τοῦ ὄρου, διότι ἦταν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἀνθρώπινη αὐτὴ φύση, ἡ ἀνθρώπινη αὐτὴ ψυχὴ πού προσέλαβε, ἡ ἐνωμένη μὲ ἓνα ἀνθρώπινο σῶμα, δὲν συνιστοῦσε μία ἀνθρώπινη προσωπικότητα, ἀλλὰ ὑφίστατο στὸ ἴδιο τὸ Πρόσωπο τοῦ Θεοῦ Λόγου. **Ὁ** Χριστὸς δὲν ἦταν ἓνα *ἄτομο*, ἦταν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, τὸ δεύτερο Πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, πού προσέλαβε καὶ τὴν ἀνθρώπινη φύση.

Γι' αὐτὸ ἡ συγκεκριμένη ἀνθρώπινη φύση ἐνδύοταν, ὅπως λένε οἱ Πατέρες, ἓναν *χαρακτήρα καθολικότητος*: ἐν δυνάμει, ἀλλὰ ὅμως πραγματικά, περιεῖχε μέσα της τὸ σύνολο τῶν ἀνθρώπων, τῶν παλαιότερων, τῶν συγχρόνων Του καὶ τῶν μελλοντικῶν.

Ἄν *μπορεῖς νὰ εἶσαι ἄνθρωπος παρὰ μόνο ἐν Χριστῷ*, ἤδη ἀπὸ τώρα, κατὰ κάποιον τρόπο, ἀλλὰ πραγματικά.

Πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὸν πρῶτο Ἀδάμ, ὁ Νέος Ἀδάμ, ὁ Χριστός, εἶναι ἀλληλέγγυος μὲ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα. **Κ**ατὰ κάποιον τρόπο, ἀλλὰ ἀπολύτως πραγματικὸ, ἐν δυνάμει, ἀλλὰ πραγματικά, προσέλαβε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, καθέναν πού φορεῖ τὴν ἀνθρώπινη φύση. **Κ**αὶ ἔτσι, τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναλήψεως, στὸ δικό Του Πρόσωπο, ὀλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα βρέθηκε ἐν δυνάμει, ἀλλὰ ἤδη ἀπολύτως πραγματικά, καθισμένη στοὺς Οὐρανοὺς.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστὸς μποροῦσε νὰ πεῖ ἐν πάσῃ ἀληθείᾳ: «**Ἐφ'** ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Ματθ. κε' 40). **Γι'** αὐτὸ καί, ἂν ἡ πίστη μας εἶναι ζωντανή, βλέπουμε τὸν Χριστὸ στὸ πρόσωπο κάθε ἀνθρώπου, εἴτε δίκαιος εἶναι αὐτὸς εἴτε ἀμαρτωλός.



Διὰ δὲ τοῦ Βαπτίσματος, τοῦ Χρίσματος, τῆς Εὐχαριστίας, μὲ ὅλη μας τὴν χριστιανικὴ ζωὴ καὶ τὴν πίστη, ἐπικαιροποιοῦμε συνεχῶς τὴν ἐν δυνάμει αὐτῆ πραγματικότητα. **Καὶ** τὸ ὅτι καθόμαστε στὸν Οὐρανὸ, ἐν Χριστῷ, στὰ δεξιὰ τοῦ Πατρὸς, γίνεται γιὰ μᾶς κάτι ὅλο καὶ πιὸ πραγματικό, ὅλο καὶ πιὸ ἀληθινό.

* * *

Ἄς εἴμαστε πεπεισμένοι γι' αὐτό. **Ἄν** ἐφαρμόζουμε τὴν εὐαγγελικὴ ἀγάπη, ἂν δὲν κρίνουμε τὸν διπλανό μας, ἂν συγχωροῦμε ὅσους μᾶς ἀδίκησαν, ἂν δίνουμε σ' ἐκείνους ποὺ δὲν μποροῦν νὰ μᾶς ἀνταποδώσουν, ἂν ἡ ἀγάπη καὶ ἡ φιλανθρωπία μας –ζεστή καὶ ἀποτελεσματικὴ– ἐκτείνεται στοὺς πιὸ στερημένους, στοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς μοναχικούς, στοὺς κάθε λογῆς μειονεκτοῦντες, αὐτὸ δὲν προέρχεται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ μᾶς· **εἶναι ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποὺ ἐνεργεῖ μέσα μας καὶ καρποφορεῖ**, εἶναι ὅτι ζῆ μέσα μας ὁ Χριστὸς διὰ τοῦ Ἁγίου Τοῦ Πνεύματος, τὸ Ὅποιο ἐνεργεῖ ἐν ἡμῖν καὶ μαζί μας, ὅπως ἡ φωτιὰ ποὺ διεισδύει καὶ μεταμορφώνει τὸ πυρωμένο σίδηρο.

Ἄν ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν γιὰ μᾶς πηγὴ χαρᾶς, ἂν μᾶς ἀφήνουν γεύση Θεοῦ, εἶναι ἐπειδὴ, κατὰ τὴν ἔκφραση τῆς Γραφῆς, «κατατρυφοῦμε τοῦ Κυρίου» (Ψαλμ. λς' 4 καὶ 11) καὶ ὄχι πλέον στὶς γῆινες χαρὲς καὶ ἀπολαύσεις. **«Ὁ** Οὐρανὸς εἶναι μέσα μας», λένε οἱ Ἅγιοι. **Ἀλλὰ** αὐτὴ εἶναι ἡ στάση καὶ ὅλων τῶν βαπτισμένων, ἂν τὸ ἐπιθυμοῦν ταπεινὰ καὶ εἰλικρινά, καὶ στὸ μέτρο τοῦ καθενός.

Ἡ οὐράνια αὐτὴ κατάσταση εἰκονίζεται, ἴσως χωρὶς νὰ τὸ συνειδητοποιοῦμε, στὴν «**ἐνορία**», δηλαδὴ στὴν εὐχαριστιακὴ μας κοινότητα.

Ὀνομάζεται ἐπίσης «**παροικία**», δηλαδὴ τόπος ὅπου μένουν ἄνθρωποι ὡς ξένοι καὶ περαστικοί, καὶ στὴν ἀρχαία Ἐκκλησία χρησιμοποιοῦσαν τὴν λέξη αὐτὴ γιὰ κάθε τοπικὴ Ἐκκλησία, δηλαδὴ κάθε τόπο ὅπου συγκεντρώνονται οἱ Χριστιανοὶ κάθε Κυριακῆ, γύρω στὸν Ἐπίσκοπο ἢ τὸν Ἱερέα, ποὺ εἶναι ἐν κοινωνίᾳ μὲ κανονικὸ Ἐπίσκοπο, γιὰ νὰ τελέσουν τὴν Θεία Λειτουργία. **Σ**τοὺς πρώτους αἰῶνες αὐτὴ ἡ λέξη σήμαινε καὶ «ἐπίσκοπικὴ περιφέρεια», ἐπαρχία, καὶ ἐνορία μὲ τὴν

σημερινή έννοια. **Δ**ιότι σήμερα «**ένορία**» είναι μία συγκεκριμένη κανονική και νομική πραγματικότητα, αλλά είναι προπαντός μία μικρή τοπική Έκκλησία, ένας τόπος, όπου συγκεντρώνονται οι πιστοί για να συμμετέχουν στην Θεία Ευχαριστία, αλλά συγκεντρώνονται εκεί ως παρεπίδημοι, τών όποιων η αληθινή πατρίδα είναι στους Ουρανούς, εν τῷ δοξαζομένῳ Χριστῷ τῷ καθημένῳ ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρός.

Όλο αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ἡ πνευματικὴ μας ζωὴ δεν κυριαρχεῖται ἀπὸ τὴν σάρκα καὶ τὸ αἷμα, ἀλλὰ ζωογονεῖται ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἡ παρουσία τοῦ Ὁποίου φανερώνεται στὴν καρδιά μας με ὅλες τὶς καλὲς ἐπιθυμίες ποὺ ἀναφύονται σ' αὐτήν, ἐπιθυμία Θεοῦ, ἐπιθυμίες ὄλων τῶν κατὰ Θεὸν πραγμάτων, ὄλων ὅσα εἶναι σύμφωνα με τὸν λόγο Του· **καὶ** με τὴν ἐσωτερικὴ αὐτὴ δύναμη καὶ ὁρμή, ποὺ ἐπιτρέπει νὰ ξεδιπλώσουμε ὅλο μας τὸν ζῆλο, γιὰ νὰ ζήσουμε τὴν καθημερινότητά μας με τρόπο σύμμορφο με τὸ Εὐαγγέλιο, κατὰ τὸν οὐράνιο αὐτὸ τρόπο.

Ό ἅγιος Ἰσαὰκ ὁ Σύρος μᾶς λέει ὅτι, στὸν βαθμὸ ποὺ μετέχουμε στὴν ἀγάπη, με τὴν ὁποῖαν ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἡ καρδιά μας εἶναι καθαρὴ, εἴμαστε αὐτὸ ποὺ ὀφείλουμε νὰ εἴμαστε, ἔχουμε ξαναβρεῖ τὴν ἀληθινὴ μας φύση.

Ό,τι μέσα μας κρύβει ἐχθρότητα πρὸς τὸν πλησίον, τάση νὰ τὸν κρίνουμε, νὰ τὸν ὑποτιμήσουμε, νὰ τὸν φθονήσουμε, νὰ μνησικακοῦμε, νὰ ἔχουμε δυσκολία νὰ τοῦ προσφέρουμε τὸν ἑαυτὸ μας, εἶναι ξένο πρὸς τὴν Οὐράνια Ζωή, γιὰ τὴν ὁποία μιλήσαμε. **Καὶ** ἀντιθέτως, ὅσο ἡ ἀνιδιοτελεὴς ἀγάπη βασιλεύει πράγματι μέσα μας καὶ φανερώνεται στὴν καθημερινὴ μας ζωὴ, με ἀπουσία κριτικῆς γιὰ τοὺς ἄλλους, με διαθεσιμότητα πρὸς ὅλους, με πνεῦμα διακονίας καὶ θυσίας καὶ φιλανθρωπίας πρὸς αὐτούς, τόσο ἡ Οὐράνια Ζωὴ ἐνεργεῖ μέσα μας. **Ό** ἀναστημένος Χριστὸς εἶναι παρών, ζῆ μέσα μας καὶ ἐμεῖς ἔχουμε ἤδη καθήσει μαζί Του στὰ δεξιὰ τοῦ Πατρός.

Η Οὐράνια Ζωὴ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ κοινωνία με τὴν Ἀγάπη ποὺ εἶναι ὁ Θεός, με τὴν ἐλεήμονα Ἀγάπη ποὺ ἀποτελεῖ τὸ ἴδιο τὸ εἶναι τοῦ Θεοῦ, κάθε ἐνὸς ἀπὸ τὰ τρία Πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος, συνεπῶς καὶ τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ.

* * *

Όλα αὐτὰ πρέπει νὰ γεμίζουν τὴν καρδιά μας με εἰρήνη καὶ χαρὰ ποὺ δὲν εἶναι τοῦ κόσμου τούτου, με ἅγιο θαυμασμὸ γιὰ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, γιὰ ὅλα ὅσα ἐπιτέλεσε γιὰ μᾶς. **Εἶ**θε ἡ ἀγία αὐτὴ Ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως νὰ μᾶς βοηθήσει νὰ συνειδητοποιήσουμε, ὅτι ἡ ζωὴ μας πρέπει νὰ εἶναι Ζωὴ Οὐράνια καὶ ὅτι αὐτὴν τὴν Οὐράνια Ζωὴ πρέπει νὰ τὴν γευόμεθα, νὰ τὴν ἐκτιμοῦμε, νὰ τὴν ἀγαπᾶμε περισσότερο ἀπὸ καθετὶ

ἄλλο· γι' αὐτήν ἔχουμε κληθεῖ, αὐτὴ μᾶς ἐξομοιώνει μὲ τὸν Οὐράνιο Πατέρα μας.

Ἐμᾶς, λοιπόν, πὸν ζοῦμε ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι καὶ τιμοῦμε σήμερα τὴν ἀγία Του Ἀνάληψη, ἃς μᾶς διακατέχει πνεῦμα ἀγάπης, εὐσπλαγγνίας, συμπαθείας καὶ διακονίας γιὰ ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ. **Αὐτῷ** ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. **Ἀμήν!**



(*) π. Πλακίδα Deseille (†), «Πάσχα τὸ αἰῶνιο πέρασμα», σελ. 115-124, ἐκδόσεις «Ἔαρ», Μάϊος 2021. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

